

ръше кухненската врата, която водеше за градината. Затуй гледаше да бжде винаги затворена.

Една сутринъ тя каза на Адриенъ да иде да ѝ набере малко магданозъ. Адриенъ забрави да затвори вратата. Съ очи, удивени отъ блесналия предъ него новъ свѣтъ, съ потреперващи отъ удоволствие ноздри, Кармусъ смѣло прескочи прага. Въ туй време г-жа Шантлу се занимаваше съ нѣкакъвъ сосъ и бѣше съ грѣбъ къмъ вратата. Иолита дръмѣше.

— Пакъ врабчетата! рече г-жа Шантлу безъ да се обърне.

Внѣхъ врабчетата бѣха вдигнали голѣмъ шумъ. Тѣхнитѣ викове събудиха Иолита. Тя скочи и съ отчаяно мяукане извика малкото си. Въ това мяукане имаше толкова уплаха, че г-жа Шантлу остана своя сосъ.

— Кжде е Кармусъ? извика тя, като съгледа отворената врата. Разбра, че сигурно Кармусъ бѣше причината за тревогата на врабчетата.

Иолита бѣше внѣхъ. Не се страхуваше вече отъ врабчетата. Последнитѣ шумно спорѣха и се въртѣха надъ Кармусъ, който невинно имъ се радваше, изпра-

вяше глава и вдигаше ту едната, ту другата си лапка. Съ три скока Иолита се озова при него и измяука. Кармусъ се престори, че не разбра заподѣдъта ѝ да се скрие на безопасно мѣсто.

Появата на Иолита удвои виковетѣ и вълнението. Врабчетата се спустанах на орлякъ, но не се приближиха до котката — присжтствието на Кармусъ ги караше да се колебаятъ. Той пѣкъ много спокойно се разхождаше около майка си, която не преставаше да мяука и да го мѣмри.

Г-жа Шантлу стоеше на прага на кухнята съ дълга метла въ ржка. Тя съ любопитство чакаше началото на нападението, за да се намѣси и спаси коткитѣ отъ отмъщението на врабчетата.

Но нападение нѣмаше. Внезапно, сякашъ се бѣха наговорили, врабчетата отлетѣха и се прѣснаха.

Иолита се поколеба единъ мигъ да остане ли или да избѣга. Но понеже Кармусъ съ вдигната муцунка нетърпеливо искаше да суче, тя се поогледа наоколо, после легна, отпустна глава между преднитѣ си крака и доволно замърка, увѣрена, че жестоката ѝ пострѣлка е вече простена.

Магическиятъ кибритени кутии

За да учудишъ другаритѣ си съ този фокусъ, трѣбва да си приготишъ най-напредъ 4 кибритени кутии, три отъ които да бждатъ праздни, а въ една да има нѣколко употребени кибритени клечки.

Прикрепи кутийката съ клечкитѣ надъ китката на ржката си съ канапъ или ластикъ, но така, че да бжде скрита въ ржкава ти. Сложи тритѣ празни кутии предъ себе си на масата и покани другаритѣ си да внимаватъ въ коя отъ тѣхъ, следъ като ги разклатишъ, ще дръннатъ кибритени клечки. Две отъ кутийкитѣ ще разклатишъ съ ржката, на която нѣма

привързана кутия. Третата ще поклатишъ съ ржката, на която си привързалъ скритата кутия. Никой нѣма да обърне внимание, че си употребилъ най-напредъ едната, после другата ржка.

Следъ като разклатишъ и тритѣ кутии, всѣки ще бжде увѣренъ, че знае въ коя отъ тѣхъ сж клечкитѣ. Но ти ще имъ докажешъ, че се лъжатъ, като отворишъ предъ тѣхъ посочената кутия: тя ще бжде праздна. Така на нѣколко пжти можешъ да се пошегувашъ: другарчето ти ще мисли, че най-после открива пълната кутия, а тя все ще бжде праздна.